

29° Zondag door het Jaar B | Start synodaal proces

Jes., 53, 10-11 ; Hebr., 4, 14-16 ; Mc., 10, 35-45

Dierbare broeders en zusters in Jezus Christus,

Samen wandelen is een hele mooie manier om met elkaar in gesprek te komen. We hebben dat allemaal weleens ervaren. Samen op weg zijn, niet onmiddellijk in elkaars ogen kijken, maar samen naar de weg kijken die voor je ligt. Dat is in letterlijke zin: synode, samen een weg gaan, samen onderweg zijn. Alle katholieke gelovigen worden vandaag overal ter wereld uitgenodigd om bij dat onderweg zijn stil te staan en om het vaste voornemen te maken om met elkaar onderweg te zijn en te blijven.

Wat wij vandaag in het Evangelie hoorde, die twee gesprekjes dat waren ook gesprekken onderweg. Jezus was met zijn leerlingen onderweg en dan komt dit, deze discussie. Jezus met zijn leerlingen onderweg is de essentie van de Kerk. Al in de Handelingen van de Apostelen werden de leerlingen aangeduid als de mensen van de weg. De weg als beeld van het leven waartoe Jezus ons uitnodigt, een weg die Hij zélf is. Een weg die Hij met ons gaat maar een weg die ergens heen leidt. Het gaat niet om de weg, het gaat om het doel, waarheen wij op weg zijn.

En het gesprek wat vandaag onderweg gevoerd wordt, het gesprek wat Jezus vandaag met ons voert, laat ons iets zien van de gesteldheid waarmee wij onderweg zijn, samen met Hem. We hoorden eerst over die twee leerlingen met hun grote ambitie: “Geef dat in Uw Glorie één van ons aan Uw rechter- en de ander aan Uw linkerhand moge zitten”. Mensen met een ambitie, die iets willen betekenen. Die iets voor Jezus willen betekenen, die iets voor hun medeleerlingen willen betekenen, die iets goeds willen doen, om het talent wat ze in hun dragen, werkelijk ook vruchtbaar te maken. Jezus wijst hun ambitie niet af, maar Hij laat hun zien, dat die ambitie, dat verlangen om iets te betekenen, iets te zijn, moet ingebed worden in een luisterende houding. Het is niet aan Mij om *U te doen zitten*, dat kan niet zomaar gebeuren omdat je zo graag wilt. Maar dat is alleen voor hen voor wie dit is bereid. En dat is een omschrijving om te zeggen dat is alleen voor hen voor wie de Vader in Zijn grote geheim in Zijn liefde, in Zijn onuitsprekelijke wijsheid, dat heeft klaar gemaakt. Onze roeping, ons onderweg zijn naar een doel en onze plaats in onze leerlingengroep kunnen we niet zelf bepalen. We kunnen hoge verlangens hebben maar het belangrijkste van deze weg is het luisteren, het gebed. Zonder gebed weten we niet waar we heen gaan, zonder gebed weten we niet wat onze taak is, zonder gebed zijn wij aan ons eigen kompas, aan ons eigen willekeur zelfs, overgeleverd. Als wij samen op weg willen zijn met Jezus is het belangrijkste dat ons hart openstaat voor waarheen Hij ons leidt. Voor het doel wat de Vader met ons leven, ons individuele leven, voor ogen heeft. Ook in de synodale weg die Paus Fransiscus aan ons voorstelt, is het belangrijkste dat wij opnieuw gaan bidden. Dat onze *communio* met God allereerst wordt hersteld, hernieuwd, verfrist, verdiept. Dan kunnen wij met Jezus gaan en alléén dan kunnen wij met Jezus gaan.

En dan die andere discussie. Toen de tien anderen dit hoorden, de ambitie van die twee hoorden, werden ze kwaad. Jezus begrijpt misschien wel hun ergenis, Hij gaat er verder niet op in, maar Hij laat zien dat de eigenlijke gemeenschap onder hen niet betekent dat men elkaar wegduwt, dat de één minder is dan de ander, dat men maar moet zorgen toch een beetje bescheiden te blijven. Dat zijn allemaal houdingen die op onszelf betrokken zijn. Jezus laat zien dat de houding onder de leerlingen, onder ons, er eentje moet zijn van naar elkaar kijken. Er zijn voor elkaars geluk, zoeken naar wat de ander goed doet, wie de eerste onder u wilt zijn moet aller slaaf wezen, moet kijken naar wat een ander tot voordeel strekt, niet wat mij groot maakt, waarin ik mij kan vasthouden, wat mijn status uitmaakt. Ook de Mensenzoon is niet

gekomen om gediend te worden, zelfs Hij niet, maar om te dienen. Een wezenlijke trek van het samen onderweg zijn, is het er voor elkaar zijn. Voor elkaar trachten de steen weg te nemen waarover een ander zou kunnen struikelen. Voor elkaar de gevaren aan te wijzen die ons van de weg zouden kunnen afleiden.

Waartoe zijn wij eigenlijk katholiek, waartoe zijn wij eigenlijk katholiek? Om er voor de anderen te zijn. Om het geluk van deze mensheid te dienen. Om ons leven te geven als losprijs voor velen. Om met Jezus deze weg te gaan, Hij die Zijn leven gaf als zoenoffer voor ons. Die in elke Heilige Eucharistie zegt; 'dit is Mijn Lichaam voor u, dit is Mijn Bloed voor u'. En als wij met Jezus meegaan dan zeggen wij dat in ons hart met Hem: ons leven, van ieder van ons, wij zijn geroepen om ons leven te geven, voor u, voor de ander. En niet in het algemeen, voor heel de wereld, dat kon er maar één: Hij die voor heel de wereld stond; Jezus. Wij geven ons leven voor de mens die naast ons staat. Dit is mijn leven voor u, dat is samen op weg zijn. Amen.